

РЕШЕНИЕ

№ 992

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10103** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 267 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „Строително-стопанско търговска кооперация“ „К.“, с адрес за кореспонденция: [населено място], бул. „Д-р Г.М.Д.“, [жилищен адрес] срещу Решение № ПИ-264/02.09.2021 г. на И.д. Заместник-директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата на оспорващия срещу Разпореждане на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] за отказ прекратяване на събирането поради изтекла давност на задължения в общ размер на 4 331,36 лв., изх. № С210022-137-0005728/16.08.2021 г.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Посочено се, че решаващият орган не е обсъдил направените възражения за изтекла давност, а се е задоволил бланкетно да повтори, изложените в оспореното разпореждане мотиви. Инвокирани са доводи, че кооперацията не е имала налични сметки в О. АД, към момента на налагането на обезпечителните мерки през 2016 г., поради което с тяхното предприемане давността, не следва да се счита за прекъсната.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Б., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба в лицето на и.д. Заместник-директорът на ТД на НАП, [населено място], представляван от юриконсулт Р., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

В ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, е образувано изпълнително дело (ИД) №[ЕИК]/2016 г. за събиране на установени и изискуеми публични вземания срещу КООПЕРАЦИЯ „СТРОИТЕЛНО-СТОПАНСКО ТЪРГОВСКА КООПЕРАЦИЯ „К.“.

На основание чл. 221 от ДОПК е съставено съобщение за доброволно изпълнение с изх. №С160022-048-0107935/12.12.2016 г.

Предприети са и действия за принудителното събиране на вземането, чрез издаване на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С160022-022-0049255/12.12.2016 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на кооперацията, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и на суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ [фирма].

На основание чл. 200 от ДОПК във връзка с чл. 202, ал. 1 от ДОПК е издадено и изпратено Запорно съобщение с изх. № С160022-146-0016860/12.12.2016 г. до ТБ [фирма].

На 10.08.2021 г. „СТРОИТЕЛНО-СТОПАНСКО ТЪРГОВСКА КООПЕРАЦИЯ „К.“ е подала възражение за изтекла погасителна давност с вх. №С210022-000-0367338/10.08.2021 г. по описа на ТД на НАП С..

Във връзка с възражението за изтекла погасителна давност е издадено разпореждане с изх. № С210022-137-0005728/16.08.2021 г. на публичен изпълнител, с което е постановен отказ за прекратяване на производството по принудително изпълнение на публични задължения в общ размер на 4331,36 лв., от които главница в размер на 2105,71 лв. и лихва в размер на 2225,65 лв., считано към 16.08.2021 г.

При оспорването по административен ред Решаващият орган, в лицето на и.д. Заместник-директора на ТД на НАП, [населено място] не е възприел изложените в жалбата доводи и по тази причина е потвърдил оспореното постановление с Решение № ПИ-264/02.09.2021 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е било съобщено на жалбоподателя по електронен път на 24.09.2021 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 04.10.2021 г. (вх. № 33407), т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 268, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Решение № ПИ-264/02.09.2021 г. е издадено от компетентен орган. П. Г., и.д. Заместник-директор на ТД на НАП, [населено място] е оправомощен да изпълнява длъжността Директор на ТД на НАП, [населено място] със заповед № ОНР-30/26.08.2021 г. на Изпълнителния Директор на НАП.

По силата на чл. 209 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на 1. ревизионен акт, независимо дали е обжалван, 2. декларация,

подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, 3. актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани, 4. постановление за принудително събиране, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, 5. влязло в сила наказателно постановление и т.н.

В разглеждания казус страните не спорят, че КООПЕРАЦИЯ „СТРОИТЕЛНО-СТОПАНСКО ТЪРГОВСКА КООПЕРАЦИЯ „К.“ има подлежащи на изпълнение публични задължения, във връзка с подадена декларация по Закона за корпоративно подоходно облагане (ЗКПО) за 2010 г.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. В разглеждания казус, задълженията, установени с посочената декларация е следвало да се платят най-късно до 31.03.2011 г., поради което началната дата, от която започва да тече давността е 01.01.2012 г. и същата изтича на 31.12.2016 г.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая е налице прекъсване на давността, по смисъла на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, според който давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Безспорно е, че с издаване на постановление за налагане на принудителни обезпечителни мерки и налагането на запори върху банкови сметки на кооперацията са предприети действия по принудителното събиране на публичното вземане. Без значение е, дали длъжникът е имал или не сметки в конкретната банка, до която е изпратено заповедното съобщение. В случая, за да се прецени дали е налице прекъсване на давността е от значение единствено обстоятелството дали са предприети конкретни действия по принудителното изпълнение на задължението или не.

От друга страна по силата на чл. 172, ал. 2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато:

1. задължението е отсрочено или разсрочено;
2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност;
3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение;
4. изпълнението е спряно по искане на длъжника;
5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел I.

В разглеждания казус 10-годишния давностен срок е изтекъл на 31.12.2021 г. Не е спорно, че не са налице посочените в т. 1-5 изключения, поради което следва да се приеме, че задълженията на кооперацията по ЗКПО за 2010 г. следва да бъдат считани за погасени по давност към настоящия момент. Това е така, защото съгласно чл. 142, ал. 2 от АПК, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на и.д. Заместник-директора на ТД на НАП, [населено място] и потвърденото с него ПНПОМ са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени. Делото следва да се върне на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] за издаване на ново

разпореждане, с което да се прекрати събирането поради изтекла давност на публични задължения по декларация по ЗКПО за 2010 г. на „Строително-стопанско търговска кооперация“ „К.“.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал разноски, на същият следва да се присъдят такива. Съдът намира, че възражението на пълномощника на ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение е основателно, предвид на обстоятелството, че делото не е с фактическа и правна сложност, поради което възнаграждението следва да бъде редуцирано до предвидения в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимум.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Строително-стопанско търговска кооперация“ „К.“, с адрес за кореспонденция: [населено място], бул. „Д-р Г.М.Д.“, [жилищен адрес] Решение № ПИ-264/02.09.2021 г. на И.д. Заместник-директора на ТД на НАП, [населено място] и Разпореждане за отказ прекратяване на събирането поради изтекла давност на задължения в общ размер на 4 331,36 лв., изх. № С210022-137-0005728/16.08.2021 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място].

ВРЪЩА делото като преписка на публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място] за издаване на ново разпореждане, в съответствие с дадените в мотивите на настоящето решение указания по прилагането и тълкуването на закона.

ОСЪЖДА Националната Агенция за Приходите да заплати на „Строително-стопанско търговска кооперация“ „К.“, с адрес за кореспонденция: [населено място], бул. „Д-р Г.М.Д.“, [жилищен адрес] с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 583 (петстотин осемдесет и три) лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса.

Решението не подлежи на обжалване на основании чл. 268, ал. 2 от ДОПК.